

בעוהשי"ת

קִרְבָּה אֶל

נְפִשֵׁי גְאֻרָה

פרשת ויקרא תשפ"ה

◆ ג'יון צ' ◆

מאמר
הכנה
לעבודת
ליל הסדר

◆ הקידוש האחרון במצרים ◆

◆ שבת ה'גדול' ◆

◆ מעשה מבחור שרוצה לעבוד את ה' - פרק י"א ◆

מעשה ממרוד

מאמר הכנה לעבודת ליל הסדר

תוכן העניינים

מאמר הכנה לקידוש ג

נצחיות הפרשה ח

לחיות עם הזמן ט

מעשה ממרור טז

קריאת קודש מיוחדת מתפרסמת בעמוד גב

עריכה וכתיבה: ר' פנחס גרינבוים: 052-7694649

עיצוב ועימוד: גפנים - 052-7648003 cmg9090@gmail.com

הקידוש האחרון במצרים

כן, עוד ימים ספורים אנו יוצאים ממצרים!... ילדים יקרים! לא גאולה גופנית בלבד, שפרעה כבר לא יגזור עלינו גזירות, ומוחמד לא יכה אותנו, אלא גאולה מכל הטומאה והזוהמה של מצרים!

טאטי, מה הכוונה?! מה זה טומאת מצרים? הרי בגושן אינו מצוי כלל עבודה זרה! וחופץ מזה, הרי השכנים שלנו משפחת לוי, האבא שלהם בכלל לא עובד במצרים, הוא יושב ולומד כל היום! מה, אנו נצא ממצרים והם ישארו פה?! אני דווקא חבר טוב שלו, אני רוצה להישאר ביחד איתו...

נו, טאטי, הוא שואל טוב! אומר הבן הגדול יותר, מה אכן הכוונה גאולה מטומאת מצרים?

האב סוגר את עיניו. הוא לא כל כך ציפה לשאלה כזאת. בזכרונו צפים כל הדיבורים ששמע מזקיננו ע"ה על זקניהם השבטים הקדושים, ואיך שהם היו מספרים על אביהם יעקב אבינו... את הרוממות וההרגש שהעביר זקיננו כשהוא סיפר על השבטים הקדושים קשה לבטא בשפתיים... אז לספר מן השפה ולחופץ? וכי מה יספר?! שהם היו רועי צאן?...

הדבר היחיד שהוא יכול להעביר במילים הוא, שהיה דבר אחד בלבד שהעסיק אותם. לא משנה היכן היו, אם בבית המדרש, או בשדות עם הצאן, דבר אחד בלבד עניין אותם והעסיק אותם, - לעבוד את ה' ולגלות את מציאותו בעולם.

ולא ש'הם' יגלו אותו בעולם, אלא שהוא יתגלה בעולם... הם היו בטלים במציאות לה'! לא היה להם מציאות לעצמם! כל מציאותם היה - 'גילוי כבוד ה'. הם יכלו לפעול דברים גדולים ונפלאים, והם פשוט לא הרגישו את עצמם!...

דברים אלו היה מרבה לשמוע מזקיננו, הוא היה מספר איך שהשבטים היו מספרים כן על אביהם יעקב, אבל הם בעצמם היוו דוגמא חיה לזה, כל מציאותם היתה - עבודת ה' בדביקות עילאית, מתוך ביטול גמור לה'! ועם זאת, כשהיו מדברים על יעקב אביהם בעצמו, היו מדברים עליו עם השתוקקות גדולה כזאת! וכל מי ששמע הבין שאם הם מספרים בהשתוקקות גדולה כ"כ על יעקב אבינו, כנראה שיעקב אבינו היה דבר אחר לגמרי...

ואיך שהם התגעגעו לארץ ישראל... וכמה שהם השתוקקו לצאת מטומאת מצרים... אוי... שם העבודה היה אחרת לגמרי מכאן בחו"ל עם טומאת מצרים...

האב מנסה קצת להעביר לילדיו את זכרונותיו מסיפורי זקיננו על זקיננו על זכנים הגדול יעקב אבינו. ואז אמר הנה עכשיו הוא שבת קודש היום שהוא שברא את העולם ורוצה שאנחנו יגלה אותו מתוך העולם הזה

אבל טאטי, אם כן למה הוא הוריד אותנו למצרים?

בני יקירי, אינני יודע, אבל דבר אחד הנני כן יודע, שזה שהוא הוריד אותנו למצרים לא היה מתוך שנאה ח"ו, אלא מתוך אהבה, ושהותנו כאן פועל דברים גדולים!

מה?! באמת, טאטי?! אני חשבתי שרק האבא של חברי ממשפחת לוי פועל נחת רוח לה'?

לא, יקירי. אכן, בוודאי זכותו גדול, והלוואי שגם אנו לא היינו מתפתים לדברי פרעה והיינו זוכים ללמוד תורה כשבט לוי. אבל קבלה בידינו מהאבות הקדושים, שלה' יתברך יש נחת רוח מכל יהודי ויהודי, והוא צריך את העבודה של כל יהודי באשר הוא! וכי לא שמעתם את דרשותיו

של משה רבינו לאחרונה? הוא הרי מדבר תמיד על גודל אהבת ה' אותנו,
וכמה הוא רוצה בנו...

האמת שלא כל כך הבנתי, חשבתי שהוא מדבר על משפחת לוי והדומים
להם, לא היה לי די ברור...

לא יקירי! הקב"ה צריך כל יהודי! וכל יהודי ויהודי עובד את ה' לפי מצבו
ומדרגתו שהוא נמצא בו עתה!

אם כן, למה אנו צריכים לצאת מכאן? מה חסר לנו? עד עתה לא הבנתי
רק מה חסר ללוי ומה להם לצאת, אבל עכשיו אני שואל גם על עצמנו,
אם לה' יש נחת רוח מאתנו כך, אולי אפשר להישאר כאן? ברור שאני
רוצה לצאת, אבל...

בפרט שאמרת שזה לא רק יציאה בגשמיות אלא גם יציאה ברוחניות...

טאטי, זה בסדר שאני שואל את זה?

מצוין! צדיק'ל.

אני אנסה לענות כפי יכולתי.

מה היה המעלה המיוחדת בעבודתם הקדושה של זקנינו השבטים, ושל
יעקב אבינו. המעלה המיוחדת בעבודתם הייתה שהם היו בטלים אל
הקב"ה לגמרי! לא היה להם כל מציאות לעצמם! הם מסרו את נפשם,
ועבדו את הקב"ה בעבודות גדולות, הם עשו מופתים, אך הם לא היו
מציאות לעצמם כלל! כל מציאותם הייתה בטילה אל ד' לגמרי!

אכן, גם אנו עובדים את ה', אבל אנו מרגישים את עצמינו כמציאות בפני
עצמה. כאלו מציאותינו הוא מציאות נוספת, ח"ו, חוץ ממנו.

לעבוד את ד', ללמוד תורה ולקיים מצוות, תוך כדי הרגשה כאילו אני
מציאות לעצמי, הוא סתירה מיניה וביה!

מה, אני לא צריך להרגיש שמחה ממצווה שעשיתי, טאטי? עבודת ה' הוא
משהו יבש אם כן, חסר חיות ושמחה?...

חלילה! וודאי שאתה צריך לדעת את חשיבות מעשיך ולשמוח בהם!
אני רוצה לשאול אותך שאלה, אתה ודאי זוכר את אותו היום שהמצרר
רדף אחריי ורצה להכות אותי, ואתה מסרת את נפשך בשבילי, נכנסת
ופתחת את הדלת כדי שאוכל לברוח. זה היה מפחיד, הלא כן?

מאוד!

מסרת את הנפש בשבילי! אך האם הרגשת גאווה?... הרי אפילו לא
בקשת ממני פרס על המעשה הזה!

נכון, אני פשוט אוהב אותך, אתה אבא שלי!...

יפה!

- כך, והרבה יותר מזה, אמור להיות גם בעבודת ד'. קשה בשיחה אחת
לדבר על הכל. אבל כמו שאתה בני, ואני אביך, ואנחנו רואים את עצמינו
כמציאות אחת, כמו כן נשמתך הוא חלק אלוך מה! 'בנים אתם לה'
אלוקים!' ולכן מן הראוי, שכשאתה עובד אותו לא תבקש כל שכר, אלא
כל בקשתך תהיה רק לעבדו ולעשות לו נחת רוח! זה כל כך טבעי...

זה נקרא לצאת ממצרים. גם לשבט לוי הלומדים תורה כל היום ובכל זאת
נמצאים במצרים, וקל וחומר לנו שאנו עובדים כל היום אצל המצריים.
אבל הנה! עוד כמה ימים, ואנו יוצאים. משה רבינו הבטיח!...

עוד כמה ימים אנו יוצאים ממצרים! הכח של כל השנה לצאת ממצרים
בכל יום מגיע מפסח, אבל יש להבין את הצורך לצאת ממצרים. ולפי
דברינו לעיל יכולים קצת להבין ולהתכונן ליציאה ממצרים.

ועל פי זה יש לפרש את המנהג שכתוב בשם האריז"ל לקבל את כוס
הקידוש בשתי ידיו משני ידיו של אדם אחר. ובפשטות לא מובן הטעם,
למה צריך לקבל את הכוס משתי ידיו של אדם אחר, מאחר שאפשר
להגביה עם שתי ידיו בלבד?

ולפי מה שנתבאר יש לפרש, שכל העניין של 'קידוש' הוא הרי להעיד על

מציאות ה', ושהוא יתברך ברא את העולם כולו, וחשיבות עם ישראל, שהקב"ה רצה בנו, ובחר בנו לגלות את מציאותו בעולם.

אבל אין די בזה, זה עדיין אינו יציאת מצרים. יש לנו לדעת, שכל זמן שאנו מרגישים את עצמינו כמציאות נפרדת שמעידה על מציאות ה', הרי שנשאר חלל שריק ממציאות ה' ח"ו, ובעצם נשארנו במצרים!

ולכן, מה שצריכים להעיד בעת הקידוש הוא שה' ברא את הכל, ובחר בי אני ישראל! אבל הזכות הזו אינו שלי! זה שאני מעיד אינו מכוחי! איני אלא צינור של ה' לגלות את מציאותו בעולם! וכשמעידים באופן זה אזי באמת נעשים אחד עם הקב"ה!

זה כל ענין 'האבות הם הם המרכבה' (בראשית רבה מז ו), זאת אומרת לא מציאות אחרת כביכול מה' כלל וכלל

וכמו שאיתא שכאשר אברהם אבינו ע"ה נצטווה למול את בשרו, והוא נתיירא, והקב"ה סייעו ואחז בידו, כך גם בקידוש, איך הנני יכול להעיד לבד? הרי אין לי כח עצמי, רק שה' הוא מרים את הכוס ונותן אותה בידי, ובכוחו בלבד הנני יכול לגשת ולהעיד עליו, ועל יחודו, ועל ידי זה מתאחדים עם הקב"ה, ונעשים שותף אמיתי במעשה בראשית.

דבר תורה לסעודת שבת

וללכת עמו כל השבוע

שבת ה'גדול'

הכל הפוך... אוכלים במטבח עם כלים חד פעמיים... טוב, מה לעשות שבוע הבא נשתמש עם הכלים החשובים. השבת הזאת היא שבת 'חלשה' מעט...

לא ולא! שבת ה'גדול'!

פעם היה נצרך החסיד החב"די המפורסם ר' מנדל פוטרפס לשהות בשבת בבית החולים. היה שם איזה אברך צעיר, ששח בפניו בצער: אוי, איזה שבת הוא, בלי בגדי שבת, בלי כל המאכלים...

נזדעק ר' מנדל ואמר לו: בסיביר לא היה לנו אפילו ציצית וכיפה, אבל השבת קודש בערה בקרבנו!...

אין לזלזל חלילה בשום מנהג של לבוש או מאכל, להיפך כל עניינינו להכניס פנימיות בכל דבר ולהחשיבה. אך גם כאשר אירע ואי אפשר לאכול את מאכלי השבת הרגילים, או כאשר בגדי השבת כבר נקיים לפסח ואין בגד נוסף וכדומה, גם אז יש לדעת שזה 'שבת הגדול' והשבת הזו נותן כח לכל שבתות השנה. שהרי השבת הזו היא לפני יציאת מצרים, וכלל ישראל עדיין לא זכו לגאולה בשלימות, והיו שרויים עדיין במיצר בבחינה מסוימת, אבל הרי גם בהיותם במצרים התאספו בשבת כמו שאמרו חז"ל, נמצא שגם במצרים יכולים וחייבים לשמור שבת, ודווקא כך יכולים לקבל טעם אמיתי של שבת, שאין זה תלוי בכל דבר ודבר אלא באמונה בלבד.

לרחיזות עם הזמן

לרחיזות את אור ה' בפנימיות, באור הזמנים, בעולם שנה ונפש

מעשה מבהור שרוצה לעבוד את ה' פרק י"א

תקציר מהפרק הקודם: בנימין וועלוול מבינים שעבודת ד' אמיתית פירושו לעשות מה שהקב"ה רוצה ממני עתה, ולא לחפש דווקא אחר גדלות, ושהנח"ר שיש להקב"ה מזמני קטנות אינה פחותה מהנח"ר שיש לו מזמני הגדלות. הם מבינים שזהו ענין העלאת ניצוצין המובא בספה"ק, שהקב"ה רוצה שנעבוד אותו ממצבים שונים, וזה הוא גם כן ענין גלות מצרים.

בנימין וועלוול תוהים אם זוהי התשובה על שאלתם איך שייך להמשיך את הארת הפורים לכל השנה, שאולי אכן הירידה של אחר פורים הוא הקטנות שאחר הגדלות.

המשפיע: לא מוכרח שלאחר פורים תהיה ירידה.

וועלוול: מה הכוונה, הרי לאחר פורים אין את כל הגדלות של פורים?

המשפיע: אני לא אומר שכן, ואני לא אומר שלא, רק הקב"ה בעצמו יודע מה בדיוק הנחת רוח שהוא רוצה עכשיו, אם מגדלות או שמא מקטנות, אבל דע לך, שכמו שיכולים להיות בפורים בגדלות, כמו כן יכולים להיות בקטנות...

בנימין (קופץ ממקומו): כמו שהייתי בחנוכה!

המשפיע: כן, בדיוק בנימין.

אבל כמו שבחנוכה ופורים יכולים להיות בקטנות, ואין זה אומר

חלילה שאתה לא רצוי לה' אלא שעכשיו יש לך שליחות מיוחדת
כזו, כמו כן ביום פשוט וקר יכולים להיות בתכלית הגדלות!

וועלוול: הרי המשפיע לימד אותנו לפני פורים כמה הארות נמשכים
על ידי כל מצווה, מצווה זו מביאה הארה כזאת ומצווה זו הארה
אחרת, זה כל כך חיבר אותנו במשך כל היום! ואיך אומר עכשיו
המשפיע שבעצם יכולים להיות ימים גדולים בקטנות, ויכולים להיות
ימים פשוטים ומאירים!?

המשפיע: הרי פסח מתקרב ובא, בואו ונלביש את הדברים על יציאת
מצרים, אבל האמת הוא שכן הוא בכל זמן, אם פורים, חנוכה, או
ראש השנה.

מה קרא בפסח? יציאת מצרים, כלל יצאו מכל התאוות והמצרים
על ידי שהאמינו שהכל זה הקב"ה. על ידי שכלל ישראל אכלו מצה
וקרבן פסח קבלו הכח של אמונה, ובכח זה יצאו. נכון? אמרתי את
ענין יציאת מצרים על רגל אחת!?

בנימין וועלוול: בצורה נפלא המשפיע, אבל אנחנו לא מוותרים על
המשך...

המשפיע (מחייך): בעזרת ה' אם לא נהיה עסוקים מדי עם כל הקניות
ונקיונות לפסח... (עיין מאמר ט' על ענין קניות לחג) אבל עכשיו
תדעו לכם, שליל קדוש זה של יציאת מצרים הוא לא רק פעם אחת
בשנה! הוא כל יום בקריאת שמע!

בנימין וועלוול (כמעט בצעקה): אבל בקריאת שמע אין מצה! אין ד'
כוסות! אין כל הכלי כסף ובגדי לבן!

המשפיע: נכון, אבל הם נמצאים בצורה אחרת.

בנימין: מה כוונתך המשפיע?

המשפיע: יש תפילין! אגב, הזמן אינו מספיק להאריך בזה, אבל השמות שמכוונים על פי קבלה בעת הנחת תפילין, הם בגמטריא 'מצה'. זה אינו רק גימטריא, אלא זה מגלה שהתפילין שבכל יום הוא ממש ענין המצה.

וועלוול (תמה): למה יכוונו דברי המשפיע? הרי איני מרגיש בהנחת תפילין כמו בליל הסדר, הגימטריא נפלאה מאד, אבל למעשה מה זה מוסיף?

המשפיע: בליל הסדר כן הרגשת, בכל השנים? והאם כולם מרגישים? מה אתם אומרים צדיקים? נו, בנימין, וועלוול?
בנימין: לפעמים כן ולפעמים לא.

וועלוול: דווקא לי יש תמיד הרגש בליל הסדר.

המשפיע: יפה, אתם רואים, זה לא משהו לכל אחד בכל מצב, וועלוול, אני מברך אותך שיהיה לך תמיד הרגש בליל הסדר, אבל בעזרת ה' אתה תתחתן, ויהיה לך ילדים, ויכול להגיע מצב של חוסר יישוב הדעת ולא תרגיש...

וועלוול: נו, מה המשפיע רוצה לומר בזה?

המשפיע: כמו שדברנו לפני פורים איך שכל מצווה ומצווה הוא כלי להתחבר על ידו לה' ולהכיר אותו, וכמו כן הוא בכל יום טוב. אבל, גם בכל יום ויום יש מצוות! כל יום יש תפילין, שהוא זכר ליציאת מצרים. כל יום יש מצוות תלמוד תורה, שיש בה ענין מעמד הר סיני...

אני לא אכנס בדיוק לכל פרט. אבל אבה נדבר על פסח העומד אחר כתליו. כמו שראוי להתעורר בליל הסדר, כך ממש יכולים להתעורר בכל בוקר בהנחת תפילין!

בנימין: ממש כך?! אפשר להרגיש בהנחת תפילין? איך?! מעולם לא זכיתי להרגשות כאלו בהנחת תפילין! תלמדנו איך מגיעים לכך!

המשפיע: בדיוק כמו שדברנו לפני פורים. פשוט, להתחבר למה שעושים. למשל בהנחת תפילין, לחשוב: עתה הנני ממש מניח על עצמי את האות שה' נותן לי שהוציא אותי ממצרים ובחר בי היום הזה.

כשאתה מניח את התפילין של יד וקושר את הרצועות על ירך, אתה ממש מתקשר את עצמך עם ה'! וכי יש קירבה יותר גדולה מזו? בהנחת התפילין של ראש אתה ממש מניח את שם ה' על המח שלך, המח שלך הוא כבר לא איזה עבד למצרים ופרעה, ולכל תאוות עולם הזה. כמו שאומרים (לשם יחוד שלפני הנחת התפילין) 'לשעבד בזה תאוות ומחשבות לבנו', זה לא רק תפלה, זהו הכוונה שצריכים לכוון, וכלומר - זה מה שקורה עכשיו! אני משעבד את ליבי ומחשבותי לה' לבד! אני לא עבד לתאוותי, אני שייך לה'!

תנסו לא לחכות לראות אם זה יעבוד, אלא פשוט להיות מחובר למחשבות האלו, ואתם תראו מה יכולים להרגיש...

הענין אינו ההרגשה, כמו שדברנו הרבה בהתחלה, בנימין.

המשפיע (פונה לוועלוול): וועלוול, איני זוכר אם דיברתי אתך על זה.

וועלוול: לא, אבל בנימין סיפר לי.

המשפיע: מצוין. אם כן אחזור רק על ראשי הפרקים.

עבודת ה' פירושו לעבוד את ה'! לגלות אותו היכן שהוא שולח אותך כדי להמליך אותו. ולפעמים התפקיד להמליך אותו ולגלות אותו הוא עם הרגשים ולפעמים דווקא בלי הרגשים, אלא שהסיבה שלפעמים נמנע מהאדם להרגיש הרגשות בזמן שהיה יכול כן להרגיש, הוא חסרון בגישה הנכונה למצווה, וחוסר ידיעה והכרה בפנימיות המצווה.

תחשבו אילו לא הייתם יודעים את גדלות ומעלת ליל הפסח, וכי נראה לכם שהייתם מרגישים משהו? וגם אם כן, זה ודאי לא היה מגיע להרגש שאתם מרגישים עתה אחר שאתם יודעים שליל הסדר זהו הגאולת מצרים של כל השנה, ושזה עושה סדר לכל השנה, ושאפשר לפעול בה כל מיני ישועות.

וועלוזל: אבל המשפיע, אם בכל הנחת תפילין מונח כל ענין גאולת מצרים, אם כן מה כל כך מיוחד בליל הסדר?

המשפיע: קודם כל תגיע לזה להרגיש את ליל הסדר בזמן הנחת תפילין. אבל מלבד זאת, אכן ההארה של התפילין נמשך בכל יום מכח ליל הסדר, אבל בפירוש, אחרי פסח אפשר להמשיכה בכל יום!

בנימין: המשפיע, אני לא יודע אם זהו הכוונה, אבל אולי זה הפשט בעובדא שמספרים על הרה"ק מבארדיטשוב ז"ע, שביום הראשון של סוכות ציפה במשך כל הלילה מתי יוכל כבר לברך על האתרוג, אבל גם במוצאי החג חיכה להניח תפילין. אף פעם לא הבנתי את משמעות הדבר, אבל לפי דברי המשפיע אולי אפשר לומר, שהרה"ק מבארדיטשוב לא ציפה רק לתפילין שבכל יום, אלא יותר מזה, הוא ציפה להארות הנפלאות של הד' מינים, שגם כן נמשכים על ידי התפילין! האם יכולים לומר דבר כזה? המשפיע אמר שמצה זה כמו תפילין, האם גם ד' מינים כן?

המשפיע: יפה מאוד בנימין, צריך להתבונן בזה. אבל הרעיון הוא נפלא. ונראה לי שאפשר לומר כן גם לגבי זה. ממש גיוואלדיג!!! זה כל כך משמח אותי שאתה אומר דבר כזה, אני מרגיש שאתה לא סתם אומר לי ווארט יפה, אלא הרבה יותר מכך! אתה אומר הבנה השגה, אתה מתחיל להבין מה זה תפילין!

פניו של בנימין קרנו והאירו מנחת.

וועלול: אבל המשפיע, איני מבין כ"כ, מילא אם היינו הולכים כל היום עם תפילין כמו פעם, ניחא, אבל הרי אנו מניחים תפילין רק בבוקר, ומה עם כל היום?

המשפיע: שאלה טובה, אבל גם בפסח לא אוכלים מצה כל היום? אפילו אם תאכל פעמיים ביום מה עם שאר היום?

וועלול: בסדר, אבל בפסח מרגישים האמונה באוויר, לא אוכלים מאכל זה, ומאכל זה, הארון הוא מכור לגוי וכו'. הולכים בגדי שבת וכו', ומה שאין כן בכל יום שאין כל זה.

המשפיע: וועלול, אם אתה חושב שאתה מוריד את ההתלהבות ומקלקל לי את השיחה אתה טועה. וועלול אני שמח בשאלה כאין אלו (אגב כאן המקום לציין שאם אחד מהקוראים רוצה שנדבר על ענין מסוים או קושי בעבודת ה' אשמח אם יתקשר לפל' 052-766-2543 או ישלח מייל לכתובת המופיע על דף השער של העלון, ובעזרת השם נשתדל להכניס את הנושא בס"ד) זה כל היופי של עבודת ה', יש דרך בכל דבר איך לעבוד את הקב"ה, ולכן מוכרח להיות שיש תשובה על השאלה, ואם אין תשובה שאלה גדולה על דרך העבודה...

אבל כאן דווקא כמדומני שישנו תשובה אמיתית.

אני שואל אותך, ללכת עם כובע וחליפה זה לא בגדי כבוד?! לא לשתות קפה אחרי בשר, ולדקדק על כשרות, זה לא כמו לא לאכול חמץ ולהיזהר לא לפתוח ארונות של חמץ?! יש אין סוף דוגמאות מה שליהודי אסור לעשות...

וועלול: המשפיע, אני באמת מתרגש לשמוע את דבריך. ואילו לא הייתי מכיר את אורח החיים של יהודי הייתי מתלהב מאד, אבל מה אעשה, לא התגירתי או חזרתי בתשובה, לבעל תשובה קל להתלהב מזה, אבל אני נולדתי עם כל הדברים האלו, בגדי יהודים, כשרות, תורה...

המשפיע: הגיע הזמן לחזור בתשובה וועלוול, לא, לא ממעשים רעים חלילה, אני מדבר על שאתה חי עם כזה גן עדן, הולך אמנן לא עם תפילין אבל פאות ואני רואה שיש לך כבר קצת זקן הלא כיפה על ראשך ואתה יושב בישיבה ולומד תורת ה', ואתה מרגיש את עצמך כעני מן המצוות, וכאילו אתה מחוץ לקדושה...

תדמה לעצמך כאילו אתה נמצא בסעודה מפוארת, חתונה וכדומה, וכל כולך שבור ומדוכדך, וכי זה לא פוגע בבעלי השמחה?! ובנמשל, זה פגיעה גדולה בכבוד ה', היהודי שלא זכה לשמור תורה ומצוות וחוזר בתשובה זה גדול מאוד, אבל לידיע מהתורה ומצוות ולא לחיות איתם ... זה לא פשוט בכלל! הגיע הזמן לחיות עם מה שעושים, לחיות עם ה'!

וועלוול: המשפיע, אתה... אני... אין לי מילים... אתה כל כך צודק, אבל איך, למען השם, זוכים לזה?

המשפיע: פשוט תתחיל!!! הדבר שבקדושה הבא שאתה עושה, תתחיל לחיות עם זה, ולהאמין בקדושת הדבר!

בנימין: אבל המשפיע, זה נשמע נפלא, אבל אין מה לחשוש שלא ליכנס לדמיונות שווא?!

המשך יבוא בעזרת ה'

מעשה ממרור

הדינים ואת כל הדברים המרים שעוברים על האדם.

על כן מן הראוי להביא את הסיפור הקדוש הזה כהכנה לליל הסדר, כמו שהיה הרה"ק בעל האמרי חיים מוויז'ניץ זיע"א (אשר בימים אלו חל יו"ד דיליה) אומר: "ליל הסדר – הלילה שעושה סדר לכל השנה כולה! כי בו בלילה מקבל היהודי את הדעת הנכונה כיצד להתייחס לכל דבר ועניין, אשר זוהי הגאולה ממצרים, וזו תהיה הגאולה העתידה במהרה. כי עיקר עניינה של הגלות היא ענין גלות הדעת. הדעת נמצאת בגלות! אבל כפי כמה שזוכים לקבל בליל הסדר את הדעת הנכונה המושפעת בלילה הזה, כך זוכים לעשות סדר לכל השנה. ללמוד כיצד להכין את עצמנו לדעת מה אנו רוצים, וכיצד לצאת ממרירות העולם הזה בפועל. ה' יעזור שיהיה לימוד

שמו של סיפור מעשה זה הוא 'מעשה ממרור'. זהו בעצם סיפור של העולם הזה כולו. מצד אחד יש בו מרירות רבה. אולם מאידך גיסא עם מעט דעת יכולים להמתיק את הכל ולצאת מעבדות לחרות.

מהותה ועניינה של יציאת מצרים היא, שעם ישראל יצאו מכל מיני מרירויות אשר ממררים את חייה, כל מיני עבודות קשות ומרות, ויצאו להיות בני חורין! לחיות חיים אמתיים כמו שיהודי צריך לחיות במהות מושלמת של עבד ה' יחד עם מהות של בן. בזה גופא ממתקים את כל הקשיים של העולם הזה!

וכשם שאכילת מרור אינה 'זכר' בעלמא למה שהיה אז, אלא כפי שמגלה האר"י הקדוש, הרי שיש בו במרור כח להמתיק דינים קשים ומרים. בכח אכילת המרור בכוונה הראויה, יכולים להמתיק את

מעשה זה הכנה ראויה לקבל את הדעת הנכונה בליל הסדר.

וכך היה מעשה:

פעם נדדו יהודי וגרמני בדרך. בהגיע ערב פסח הציע היהודי לגרמני שיעשה עצמו כיהודי, והרי היהודים רחמנים בני רחמנים ובוודאי יקבלו אותו להתארח על שולחן החג. היהודי הכין את הגרמני לסדר הלילה, ראשית עושים קידוש, לאחר מכן נוטלים ידים וכו', ולאחר מכן מגיעה סעודה דשנה וטובה. אולם היהודי שכח לומר לגרמני שבמהלך הסדר אוכלים גם מרור.

ואכן כך הווה, הגרמני התחפש ליהודי, ונמצא מי שהזמין אותו להתארח על שולחנו. הגרמני היה רעב כהוגן, וציפה בכליון עיניים לסעודה הדשנה המובטחת. למרבה פליאתו הוגשה לו חתיכה קטנה של תפוח-אדמה טבולה במי מלח בלבד, והסדר המשיך כמתכונתו. מעיו כבר המו והוא ציפה בחוסר סבלנות לסעודה

שתבוא. כאשר ראה שכבר בוצעים את המצה, שמח בהבינו כי הנה קרובה ישועתו לבוא. אבל לפתע הגישו לו את המרור... הוא הכניס את המרור לפה וחשכו עיניו. בטוח היה כי זו היאט הסעודה עליה דיבר ידידו היהודי. במר ליבו קם ועזב את המקום בחרי אף, כאשר כולו זעם וחימה על היהודים הללו שלאחר כל החגיגה הגדולה, נתנו לו חתיכת ירק מר בלבד! ויפן וילך לבית המדרש, וישכב וישן בכעס גדול ובחימה שפוכה.

זמן לא רב לאחר מכן הופיע ובא היהודי בבית המדרש כשכולו מדושן עונג וכל מראהו אומר עונג ושמחה. לשאלתו כיצד עבר עליו הסדר בבית היהודי, סיפר לו הגוי בכעס גדול על כל מה שעבר עליו, ואת פרשת המרור אשר האכילוהו היהודים ברוע ליבם. "אוי לך גרמני טיפש" ענה היהודי ואמר, "לו רק היית מחכה עוד מעט קט, הרי שהיית זוכה לסעודת מלכים שכמוה לא ראית מעודך!"

הסיפור מסופר על גרמני, בפשטות מפני ששפתם דומה לשפת היהודים וכך יכול היה הגוי להשתחל ביניהם. אולם יש לפרש זאת ביתר עומק. מהלך חייהם של הגרמנים מתנהל כידוע בסדר ובדיוק עד לאחת. כל דבר מוכרח שיהיה דווקא בצורה שכזו ודווקא בזמן זה ולא אחר. היהודי הולם יחד עם הגרמני, הוי אומר שבמדת מה יש דמיון ביניהם.

כי באמת היהודי צריך ללכת יחד עם הגרמני, כל ענייני העולם צריכים שיהיו בסדר מסודה, הבית, האוכל, העבודה. וכמו כן גם בענייני עבודת ה', יהודי מוכרח לצמצם את עצמו בזמן ובמדה כדי שיוכל להתקיים בצורה הנכונה. אפשר לכנות את הגרמני הזה בשם 'נפש הבהמית' או הצמצום של הגוף. והנשמה מוכרחת ללכת עם הצמצום הזה, ויש ביניהם קשר טוב, יש להם שפה משותפת. היהודי רק צריך ללמוד את הגוף איך להתנהג, איך לאכול וכן יתר הדברים.

כי באמת יש עניין שכל הדברים יתנהלו בסדר מסודר ובצמצום הנכון, עד שכמעט יראה הגרמני כמו היהודי. כי השפה החיצונית של יהודי דומה לשפה של הנפש הבהמית המדקדקת והמצומצמת, כל דבר במקומו ובזמנו. לקום בזמן, להתפלל ולנהל את כל סדרי החיים כתיקנם. האוכל בא אחרי התפילה, ולפניו ואחריו יש ברכה. וכן יש סדר מה קודם למה. אבל הצמצום כלשעצמו בוודאי שאין בו תועלת. רק צמצום בדרך של קדושה, להתנהג כמו יהודי, אזי מה טוב.

והיהודים רחמנים בני רחמנים
בוודאי ירחמו עליו.

נשמות ישראל מצד עצמם אינם שייכול כלל לגופות. נשמות ישראל הם במדרגה גבוהה ביותר של ישראל עלו במחשבה תחילה! לפני התורה ולפני התשובה כדאיתא בחז"ל.

אבל עם כל זה הם רחמנים.
הם בוודאי מרחמים על הגשמיזות

להעלותה לה', שהרי זוהי הרחמנות הגדולה מהכל, להחזיר את העולם הזה לה'! להכיר במי שאמר והיה העולם! ולדרכנו אנו הכוונה שידבר בשפת היהודים, שפת לשון הקודש שבה נברא העולם. ובאמת שגם שפת האידיש הדומה לשפה הגרמנית, גם היא נחשבת ללשון הקודש, כי עיקר הקדושה אינה רק בתיבות, אלא בצורת הדיבור של יהודי. כי אם יהודי מדבר בלשון הקודש אבל אינו מדבר כיהודי, בוודאי שאין זה נחשב ללשון הקודש שבה נברא העולם! אם הוא מדבר על תאוות, קנאה, שנאה וכעס, בוודאי שאין זה לשון הקודש! ולעומת זאת יהודי שמדבר בקדושה, הרי כל דיבורו קודש! זהו עיקר עניינה של לשון הקודש!

ה' יתברך ברא את העולם בלשון הקודש, דהיינו עם מטרה וייעוד שיכירו את ה' על ידי כל דבר ודבר. אלא שהעולם התגשם ונפל ממדרגתו, ועל היהודי מוטלת השליחות להעלות את העולם

ולחשיבו אל ה', עד שיראו כולם איך שכל הבריאה היא ממש דיבורו של ה' יתברך! בדבר ה' שמים נעשו!

כי מה הוא דיבור? גילוי רצונו של המדבר! העולם הזה הוא כביכול הדיבור של ה'. ולא רק שהעולם נברא על ידי הדיבור, אלא כל מהותו ומציאותו היא דיבור של ה'! לכן השיגו האבות את התורה עד שלא ניתנה, כי כאשר הם רק הביטו על העולם, הם כבר הבינו מה הוא רצונו של ה' ממנו. צריך רק להבין את השפה הזו. כי ה' יתברך מדבר אלינו כל הזמן דרך העולם. אבל רק נשמות ישראל יכולים להבין נכון את דיבורו של ה'. רק הם מבינים בכל דבר מה הוא היעוד והתכלית שלו, ובהבנה הזו הם מתקנים את העולם ומחזירים אותו לשרשו!

(דוגמא קטנה: המזון הרי הוא נברא שה' ברא והוא מהווה ומחיה אותו בכל רגע על ידי דבר ה' ומוצא פיו. בהשקפה ראשונה אנחנו שומעים את האוכל צועק: 'אני טעים! אני ישמח אותך ויכניס בך סיפוק נפשי וגם יתן לך כוחות'. אבל באמת

הרי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה', היינו דבר ה' שבתוך האוכל הוא אשר נותן לך את החיות והכח. אלא שצריכים להבין ולשמוע זאת היטב. כל העניינים החיצוניים של המאכל שהוא טעים וערב וכביכול הוא אשר מחיה את האדם, אין זה כי אם אחיות עיניים ודמיון שווא! הוי אומר שהדיבור של ה' ירד את תוך האוכל כדי להחיות אותך. וכן הוא בכל דבר שבעולם ככסף וכיו"ב. על היהודי מוטלת העבודה להבין את הדיבור של ה'. כי היות ויש כאן דבר ה', הרי שאני יכול למצוא את ה' בתוך הדבר הזה, ובוודאי שלא להתרחק ממנו על ידי הדבר הזה, על ידי הנפילה לתאוות וכד'.

כך מלמד היהודי את הגרמני לדבר כמו יהודי. זוהי עבודת בירור הטוב מן הרע והעלאת הניצוצות בכל דבר. את העבודה הזאת אין ביכולת הנשמה לעשות אלא על ידי שהדבר מתלבש בתוך גוף ונפש בהמית, ועל ידי שיש לנשמה שייכות עם העולם, היא יכולה להעלות את הדברים לשורשם. לכן הולך היהודי ונודד יחד עם הגרמני, הנשמה הולכת יחד עם הגוף והנפש הבהמית, וכך הם יורדים לעולם.

והיהודים הם רחמנים בני רחמנים, הם מרחמים על הגוף ועל הגשמיות לתת להם את הצרכים הגשמיים שלהם. אלא שצריך להיזהר שהחיות תבוא מצד הנשמה שמלמדת את הגוף, ולא חלילה להיפך! על כן מוכרח הגוף ללמוד את שפת היהודים, איך לחיות בעולם כמו יהודי. אכן לאכול ולהתפרנס, אבל לעשות את זה כמו יהודי!

כאשר הגיע חג הפסח, לימד היהודי את הגוי איך להתנהג בבית היהודי, ולימד אותו שבתחילה עושים קידוש ולאחר מכן רוחצים הידיים, אבל שכח ללמד אותו שאוכלים מרור.

האר"י הקדוש אומר שבמצרים היה הדיבור בגלות. העניין בזה הוא גם הדיבור של היהודי אל ה' שהיה בגלות, וגם ההכרה בכך שה' מדבר אל היהודי וחפץ בקשר אתו מתוך הגשמיות ומעברי העולם הזה, גם זה היה בגלות.

ובפסח קרה נס גדולף שלמרות

שעדיין לא גמרו את הבירור של הנצוצות במצרים, דהיינו שלא עבדו מספיק לברר שה' נמצא בכל המצבים של החושך והגלות, ומצד מעשיהם לא היו ראויים להיגאל. אבל ה' יתברך דילג על כל זה והגביה אותו מכל לכל סדרי הטבע והגוף, שנתקרב אליו ללא כל ערך למעשינו ומצבינו.

וצריך היהודי להכין את עצמו לקראת יו"ט פסח עד כמה שידו מגעת, לנקות עצמו מכל חמץ ומכל רע, וכך הוא יוצא ממצרים ומתקרב לה'! היהודי צריך לקדש את עצמו ולהיות ראוי, אבל יחד עם זה גם לזכור שכשם שבמצרים לא היינו ראויים ולמרות זאת יצאנו, כך גם עכשיו אנו עומדים לצאת בלי קשר למעמדנו ומצבנו. אם יהודי רק יאמין במי שהוא, נשמת ישראל חלק אלוך ממעל! תכלית כל הבריאה! ולכן צריכים להיזהר כל כך מחמץ שעניינו כוחי ועוצם ידי, כי בלי שמתנקים מזה, לא יכולים לצאת! שהרי כל היציאה הייתה מתנת חנם!

ה' יתברך רוצה שיהודי יעשה את מה שמוטל עליו כדי לגלותו בכל חלקי העול, אבל אסור לשכוח מי אנחנו! אסור לשכוח שאת כל ההסתרה הזאת הוא עשה למענינו כדי שאנחנו נגלה אותו בעולם, לטובתנו הנצחית! והעיקר הוא האהבה הנצחית שיש לכל אחד מישראל. ואם אין לו ליהודי כוחות לגלות זאת בעצמו, ה' יתברך יורד בכבודו ובעצמו להצילנו!

ה' יתברך רוצה שהכל יתנהל על ידי התעוררות מלמטה בתורה ומעשים טובים שלנו, אבל בזמן סכנה, כאשר עומדים ליפול חלילה לשער הנ', ליפול ליאוש מוחלט כאילו אין לנו חלק ונחלה עמו יתברך, אשר זו הייתה טענת פרעה שלא הבין מה היחוס של בני ישראל יותר ממנו.

במצב שכזה יורד הקב"ה בכבודו ובעצמו להציל אותנו גם בלי ההתעוררות שלנו, לגלות לנו את מציאותנו האמתית! אשר זוהו הדבר שמציל את היהודי מליפול לקליפת מצרים, על ידי שידוע מי

גם היא כמובן רוצה לאכול מזה. גם עולם הזה וגם עולם הבא, למה לא? צריך קצת לשנות את השפה, להיות קצת כמו יהודים, להגיד ברכה ועוד כמה דברים, ואז יכולים ליהנות מכל הטובות שבעולם.

כך מחכה הגוף למאכלים הטובים שהובטחו לו, השכר הטוב שמגיע בזכות ההתנהגות כמו יהודי. אבל אז הוא מקבל רק חתיכת כרפס במי מלח, וכן שאר הדברים הנוהגים בליל הסדר, והוא עיניו כבר צופיות לאכילה. ואז כאשר כבר נראה לו שהגיע הזמן, פתאום נותנים לו מרור. מי צריך את זה בכלל?

והאמת היא שכדי להגיע למה שאפשר להגיע, מוכרחים לעבור את המרור! כי למרות שהנשמה באמת אינה חסרה דבר, אבל כדי שתזכה להשיג את העולם הבא בשלימות, ולהגיע להכרה המושלמת בה, לזה צריך משהו חדש: אמונה! אמונה בה!

והסיבה לכך פשוטה, שהרי

הוא! על ידי שהוא יודע שנשמתו לא שייכת לפרעה ולמצרים כלל וכלל! היא אינה שייכת לגוף! זו הייתה תכלית המכות, להביא לידיעה כי 'בני בכורי ישראל' הוא אחד איתי ממש!

ההכנה לליל הסדר היא ללמוד שצריך לקדש ולטהר את עצמנו, קדש ורחץ עד כמה שידנו מגעת. אבל לדעת שבאמת הנשמה שלנו שייכת רק לה' בלבד ואין לה שום שייכות לגשמיות. כך היא יוצאת מהגוף שמצמצם אותה במצרים, וכך נעשית לידת נשמות ישראל של אותה שנה מחדש. וכשם שלה' יתברך אין גבול וצמצום, כך גם הנשמה האלוקית כה, שהרי היא אחת אתו יתברך!

אבל שכח לספר לו על המרור! וכן היה שהזמינו יהודי אחד אליו לסדרה, אולם הוא היה רעב מכל היום וציפה שכבר יגיעו לאכול את הדברים הטובים שאמר לו היהודי.

כאשר מספרים לגוף ולנפש הבהמית על תענוגי העולם הבא,

בשמים הנשמה רואה הכל בחוש ואינה צריכה להגיע לאמונה, שם הרי אין הסתה אבל האמת היא שאין קץ וסוף להשגת מציאות ה', ולא ניתן לומר שכבר משיג משהו. הדרך היחידה להשיג היא על ידי אמונה!

והכל לטובה. היא לא מתבלבלת מאהבת ה' אותה ועושה את אשר היא צריכה לעשות. על ידי זה היא זוכה להשיג את השלימות שלה כדי שתוכל לאכול את כל המעדנים של העולם הבא וליהנות בגן עדן!

אמונה היינו לראות מבלי לראות! כי כל מה שרק תראה, אינו בר השגה כלל! כי מי יכול לומר שהוא משיג את ה'? אלא שעל ידי אמונה נחשב שהוא משיג, כי כך הוא לא מגשם את מציאותו יתברך, אלא רק אומר שהוא מאמין, וכך אין לזה תיאור וגבול.

וכאשר הכנים את המרור לפה ונעשה לו מה, חשב שזוהי הסעודה, ותיכף קם וברח במרירות ורעב, וחשב לעצמו ארורים היהודים שאחרי כל החגיגה הם נותנים לי לאכול מרור.

נמצא שרק על ידי אמונה יכולים להכיר את ה'! לכן גם הנשמה מצד עצמה מוכרחת להגיע לעולם כדי להשיג את השלימות הזאת שלא היה לה בשמים. ועל ידי שהיא יורדת אל הגוף ומלמדת אותו ומעלה אותו, ועל ידי שעוברים עליה כל מיני מרירויות בגשמיות וברוחניות, והיא לועסת את המרירות מתוך אמונה שהכל מה'

כי רק הנשמה, בגלל שהיא נאצלה ממקום גבוה, יש לה את הכלים להבין את העבודה הזאת של המרור ולהמתיק אותה עם סבלנות, ועל ידי זה זוכים לאמונה אמיתית והכרה אמיתית בה' כראוי, כפי שרק נשמה יכולה להשיג.

ואילו טבע הגוף ונפש הבהמית שאינם יודעים להתמודד עם מה שעובר עליהם, כי הגוף אין לו ענין לזכות באמונה, כי רק הנשמה שייכת לזה, הגוף רק צריך לדעת

ידי אמונה, שזוהי מתנה שיש רק
לנשמות ישראל!

ועל ידי שמקבלים את המתנה
הזו בצורה נכונה, יכולים לזכות
לסבלנות גם במצבי חושך
ומרירות.

ובאמת סבלנות היא הדבר
הקשה ביותר. ניתי ונחזי, יכולים
לעמוד בפני אדם שני דרכים,
האחת קצרה אבל גדושה בפקקים
וברכבים, והשניה ארוכה אבל
ריקה ופנויה. בדרך כלל יעדיף
האדם את הדרך הארוכה יותר.
ולמה? כי אין לנפש סבלנות לשבת
ולהתעכב סתם כך בפקק.

ואמנם יש לומר שיש אמת
בטענה זו, הנשמה מרגישה שהיא
רוצה למלא את תפקידה, ולמה זה
תסכים לשבת בחיבוק ידיים?

אבל צריך להבין שעל ידי
השהייה, יכולים להשיג השגות
גדולות ונפלאות. וכמו במשל, הרי
נהגי המוניות נהנים מכל רגע בפקק,
כאשר ה'מונה' עולה ועולה. כך גם
בעבודת ה', צריך להבין שאין כזה

לחכות! כך הוא עיקר התיקון
בענייני העולם הזה. ובאמת גם
ברוחניות, כאשר מצפים לזכות
בישועה או מדרגה רוחנית, לצאת
מאיזו תאוה וכיו"ב. מוכרחים
להתאזר בסבלנות ולאכול את
המרור קודם.

כך הוא הסדר של יציאת
מצרים, ראשית כל צריכים לאכול
את המצות ולשתות את הכוסות.
ואחרי שכבר קיבל את הכוחות
להכיר קצת שה' יתברך הוא
אבא אוהב שלנו ורוצה בטובתנו,
לאחר מכן הוא יכול לאכול את
המרור ולהמתין. דהיינו להיכנס
למרירות של העולם הזה שבאמת
מצד עצמם קשים מאוד, ולעמוד
מולם ולזכות להתגבר עם אמונה
ולהתענג באמונה, וכך לזכות
ללידה החדשה של פסח, בדרגה
וגילויים חדשים של נשמות
ישראל!

כי מה הם נשמות ישראל?
ההכרה של ה' יתברך בעולם!
היהודי הוא היחיד שיכול להכיר
במציאות ה'. ואיך עושים זאת? על

דבר שעוברת על האדם מניעה
סתם כך ללא מטרה ותכלית!

ולמשל, כשרוצה לזכות
לקדושה מסוימת, או כשמצפה
לישועה בשידוך או פרנסה.
הוא יכול להרגיש את המרירות
ולבעוט חלילה. וכאשר הגוף
מתנתק מהנשמה והולך לדרכו,
אזי הנשמה אינה מאירה לו אפילו
את נקודת הדעת המועטת הזאת
שצריך לאכול מרור. ויש כאן
עבודה בפני עצמה.

אמת, כאשר זוכים למוחין
דאבא ודאמא זה נפלא ומרומם,
אבל כדי לזכות לזה בשלימות
צריכים אמונה, והדרך לזה היא על
ידי מרירות. (אגב הרה"ק בעל התניא
אומר שהמרור הוא באמצע כנגד תפארת
- מדת הרחמים, כי על ידו משיגים זאת).
כי כלפי הקב"ה שום השגה אינה
נחשבת. כמובן שצריכים לנסות
להשיג, אבל לאחר מכן להגיע
למרור - לאמונה!

כך היה אצל בני ישראל
במצרים שזכו להגיע לאמונה על

ידי מרירות וקושי השעבוד, זה
מה שזיכה אותנו להשגה אמתית
ושלימה בה', וכך נעשינו ראויים
לקבל את התורה. כי באמת אם לא
זה, הרי לשם מה ירדנו למצרים?
וכי מה היה חסר לנו? אלא כל עניין
הירידה היה כדי לצאת ברכוש
גדול שלא היה לה לנשמה לפני כן.

בוודאי שהמרירות אינה נעימה
לאף אחד, אבל כאשר מבינים שזה
לא סתם פקק שיושבים בו בלי
סיבה, אלא גם בזמן ההמתנה אני
פועל דברים עליונים, על ידי זה
נעשית המתקה גדולה!

ובא הגוי לביהמ"ד ונרדם שם.

יש לפרש בדרך אפשר, שמי
שאינו חפץ במרירות ומנסה רק
לברוח לבית המדרש, דהיינו
להתנתק ולברוח לתורה, שבאמת
בלי התורה אי אפשר להחזיק
מעמד כלל. אבל התורה צריכה
לתת ליהודי את הכוחות שאשר
יחזור למרירות יהיו לו הכלים
הנכונים להתמודד איתה, ולא רק
לברוח ולהתנתק.

שהמתקת את המרור, תוכל לאכול
את כל המעדנים הטובים!

לאחר מכן מגיע היהודי שמח
ושבע רצון, והגוי מספר לו בכעס
את כל מה שעבר עליו.

ליל הסדר נועד לעשות סדר
לכל השנה, לדעת איך לעשות
סדר בחיים, ולדעת שלפעמים
הסדר הוא דווקא שלא כסדר
הרגיל. בליל הסדר יש עניין לשאול
מה נשתנה, כדי להבין שהדרך
לצאת ממצרים היא לא על ידי
סדר. כי אמנם בדרך כלל צריכים
את הסדר, אבל אם רוצים לצאת
ממצרים, צריכים להיות מוכנים
גם לדברים מוזרים, ולחבר אותם
לה' יתברך בשאלת מה נשתנה.
לא לשאול למה עובר עלי, אלא
להבין שיש כאן שינוי! להחשיב
את השינוי, ועל ידי שמחשיב את
השינוי, יזכה לצאת מכל החושך!

אכן כן! השינוי הזה שאתה
מרגיש בו טעם מר כל כך, הוא זה
אשר יוציא אותך אחר כך ברכוש
גדול!

ואם הוא בורח לביהמ"ד סתם,
בלי רצון שהתורה תתן לו את
הדעת הנכונה איך לעבוד ולהכיר
את ה' בכל מקום, מה שיקרה לו
הוא שהוא יירדם. גם התורה שלו
היא תורה של עייפות בלי חיות.
וגם זה יפסיק אחר כך. כי האמת
היא שצריך למצוא בתורה את
רצון ה', את החיבור את ה' מתוך
מה שעובר עליך.

לדוגמא: אדם שנמצא בעבודה
מסוימת, או בכולל ובישיבה,
והחברותא שם לא כל כך מתאימה
לו, או שאר העניינים שאינם
מתאימים לו. לכאורה הרי יש לו
את כל הסיבות לברוח משם, הרי
אין לך את החיבור הנכון עם ה', אז
תברח! אבל האמת היא שגם שם
יש את מציאות ה' ויכולים וצריכים
לקיים גם שם את רצונו, ועל ידי כן
מגלים את מציאותו בעולם!

והעיקר הוא לא לברוח, אלא
לחפש שם איזושהי נקודת חיבור
וכיצד בתוך המצב הזה יכול ללמוד
את מה שיכול. ולאחר מכן, אחרי

ומה יעשה הגוף לבנתיים? יבין שיש כאן דברים עליונים, ויחכה ולא יברח. כך תוכל בינתיים הנשמה להתענג גם בזמן המרירות ממש.

אבל אם הוא סובר שרק הדברים הקשים הם המוגשים כאן לסעודה, גם אם הוא אומר את זה בכוונה טובה, כגון שאורמ שזה עונש וכד', אזי אין לו כח לחכות והוא מפסיד את כל הסעודה!

ה' יזכנו להמתין ולהגיע!

לסיכום: צריכים להבין שישנם מצבים שאי אפשר להתכונן אליהם, כמו שראינו בסיפור הזה, שלא שייך לומר לכל אחד מה בדיוק הולך להיות המרור שלו, אבל העיקר הוא לא להיות גרמני מסודר שצריך שהכל יהיה מסודר ומדוקדק כפי ההזמנה וההכנה שלו, אלא להבין שצריך להכין סדר כראוי, אבל לצאת רק על ידי שיוצא מכל זה ונכנס להחשיב את נשמתו ולזכות לאמונה שלימה.

קריאת קודש

אל כבוד אחינו בני ישראל
הנהנים מהאור הגנוז בגליוני

נפשי גאלה

היו"ל בתפארה ומופצים
בתפוצות ארץ הקודש

אליכם אישים אקרא!

אין הקומץ משביע את הארי וההוצאות גדלו
למעלה ראש וכמעט ואין ביכולתנו לשאת את
משא העם הזה לבדנו.

אמר מרן הבעל שם טוב הקדוש:
'קרבה אל נפשי גאלה'
עלינו לדאוג לגאולת הנפש
ומתוכה תצמח הגאולה השלימה!
תרומתך להפצת הגליון
'קרבה אל נפשי גאלה'
תעזור בס"ד לעוד ועוד יהודים
לזכות לגאולת הנפש!

לתרומות להנצחות, לע"נ או לרגל שמחה
וכן להערות והארות ולקבלת הגליון
ניתן לפנות

להר"ר יחיאל יהושע פרישמאן

בפל' 052-766-2543

או בדוא"ל k7662543@gmail.com